

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον δριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολεμαῖον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενηκόντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλιμμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
γὰ κρίσεις τοαμπλουνοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πέντε κι' ἑξακόσια,
παρὰκρίβουε κι' ἡ γκίσοα.

**Ἔνα δάκρυ μας πικρὸ
ἔστου Ἰωρῆμ τὸν νεκρὸ.**

Σιγά μὴ τὸν ζυπνήσετε, κι' ἀγγέλοι παραστέκου
ἔστὸ λείψανο τῆς ἀρετῆς και στέφανο τοῦ πλέκου.
Ἄμλιητος κρυφογελεῖ, μὰ ἔστου νεκροῦ τὸ διάβα
μαύραις ὀρραίναις πικροκλαῖν και μιὰ πατρίδα σκλάβα.

Προχθὲς τὸ βράδυ μιὰ ψυχὴ, ψυχὴ σὰν παιδιακίσια,
ποῦ τόσαις πίκραις εὕρισκαν παρηγοριὰ σιμά της,
μέσα ἔτης Χίου ἔταξε τὰ ρόδα τὰ περίσσια
κι' ἔσιμει μὲ τοὺς μύσχοις των τὸ μωσχόδαλμά της.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—Κι' ἔπα κι' ἔγώ βρῖ Περικλῆ, ἔτον Λάμπρο τὸν Μιχάλη
κουνώντας τὸ κεφάλι :

«Κατακαυμένε Μίκο,
τί σοῦμαλλε και σίνα ; ...
χωρὶ κανένα δικρο
νὰ σὲ κρατοῦν κλεισιμένα.

« Ἐστὴ φυλακὴ σὲ στέλλει
ἦλλῃ Δικαιοσύνη,
ὅπου τοὺς νόμοις κρίνει
καθὼς ἡ Θέμις θέλει.

«Καὶ σὲ θὰ βασιάνουσ,
θὰ χάσῃς τὰ καλά σου,
Μίκο, θὰ κερτινίσουν
τάφρατα μάγουλά σου.

«Μίκο μου, θὰ φεράνῃ
τὸ πρώτο σου τὸ βέρο,

τὸ φρέσκο θὰ σὲ κέρνῃ
νὰ γίνῃς μπακαλιέρος. »

Π. — Δὲν ἔδρα, δὲν ἔδρα, μὴδὲ ἔτον νοῦ μου τῶχα
ὅτι κι' ὁ Μίκοθι θὰ χωθῆ ἔτης φυλακῆς τὴν βόχα.
Μίς ἔστου Συγγροῦ τῆς φυλακαῖς σὲ στέλλουν νὰ κονίψῃς
και τῆς ἡμέραις νὰ περῆς ὀμαβαζωντας ψαλτήρια...
πὼς ἀφῆσαι τὰ Θέατρα κι' ἑπήγῃς νὰ μπερδέψῃς
μὲ τοὺς Μητροπολιτῆδες και μὲ τὰ Μοναστήρια ;
Ἔσο καλά, βρῖ μάτια μου, ἔρνοῦσαι μὲ τάστοια
και τὸ ψηλό σου σπῆτι...
τί σοῦ κατίθῃ ἔαφνικὰ νὰ γράφῃς ἔσῃν « Ἐστία »
γιὰ τὸν Μητροπολιτῆ
τὰ Μοναστήρια μας τὰ ὀθὸ πὼς ἔνα θὰ τὰ κέρνῃ
γιὰ νὰ χάρισῃ κτήματα ἔτους Πρίγκηπας μεγάλα ; ...
πλὴν ἔστι Δίκης ὀφθαλμὸς, ὅπου καιρὸ δὲν γάνει
και μίς ἔστὸ φρέσκο τοῦ Συγγροῦ σὲ κουβαλοῦν πηλάα.
Φ. — Τί σκίψῃς ἔστὸ κεφάλι σου νὰ παίζου καρμπόλα
γιὰ τίτοια φίστα πούπαθις και μπόρα ἔαφνικῆ...
παῖε λοιπὸν τὸ ἔπρωτον Πύρ, παῖε τὸ ἔλιγ' ἀπ' ἔλα ;
τοῦλάχιστον ἔν σ' ἔβαζαν γι' αὐτὰ ἔσῃ φυλακῆ.
Μὰ μὴ γιὰ τοῦτο, Μίκο μου, χυθῆ ἔτὰ μάγουλά σου
εὐκισθησίαις χρώμα,
κι' ὀλοι ἔστὸ φρέσκο θὰ κλεισθῶν, βολά μου και βολά σου,
και σφάλιε τὸ στόμα.

Παυσαίτω κάθε κρότος
περί του Γραμματίως,
δὲν εἶναι μῆτε πρῶτος,
μῆτε καὶ τελευταίος.

Ὁ πρῶτος μπουμπούτης
ἔβγαλε στασιώτικη
καὶ τόσα μελετή...
δὲν εἶναι χωρατά.

Ὁ πρῶτος σὺν ἄρνακι
μαζί μὲ τὸν Μπενάκη
καὶ μ' ἄλλους φλογερούς
σὺν ἄκαπνο φρεσί
σὲ τούτους τοὺς καιρούς
συνομοσίαις πλέκει.

Μὰ κι' ὁ Καλλιπράξος
μαζί μὲ τὸν Δροσίην
'μίλει γιὰ τὰς Μονάς
κι' αὐτὸς ἐνέδρας στήνει.

Συνωμόται τριγύρω φυτρῶνον,
'στὰ τραπέζια στίλιτα καρφῶνον,
εἰς τοῦ Μίχου τὴν κόκκινη τρίχα
κάνουν ὄρκο μὲ στόμα θρασύ,
καὶ τοὺς βλέπω νὰ πίνουν μαστίχα
κι' ἄγγουρακιά νὰ τρώνε τουρσί.

Λεονάρδος ὁ Μῆτσος προβαίνει
συνωμότης κι' ἑκείνος φρικτός,
κι' ἄλλος ἕνας κοντὰ των πηγαίνει
σὺν σκιά καὶ σὺν φάσμα νυκτός.

Τῶν Σαίν-Ζούστ ἡ παρά γελά
κι' ὁ καθεὶς τὴν κυττάζει καὶ φρίττει...
μελελίχια προστάζουν πολλὰ
καὶ μαστίχα δευτέρα καὶ τρίτη.

Γιὰ καυγὰ τὸ ζωνάρι των λύνουν
διγῶς νόμους κι' αὐτοὶ νὰ ψήφωνε,
μὲ ρακὶ τὰ στίλιτα των πλύνουν
καὶ 'στὰ σπήτια των τρέχουν νὰ φῶνε.

Σὰν μὲ σπιθα κρυμμένη 'στὴ στάκτη
βγαίνει 'μπρὸς των μὲ θέμις Γοργόνα,
τὸν ὑπεύθυνον πίνουσι συντάκτη
καὶ τὸν πᾶν 'στὸν παλῆτὸν Στρατώνα.

'Απορῶν ὁ Μπενάκης 'ρωτᾷ
πῶς τὰ κάτ'α γίνηκαν αὐτά,
μὰ τοῦ λὲν εἰσιπῆ, συνωμότη,
καὶ δὲν ἔχει γιὰτὶ καὶ διότι.

Γράφουν ἕνα τρανὸ μαυρίστο,
τὸν Μπενάκη τὸν πᾶν φυλακῆ,
καὶ τὸν Μίχου τὸν βαζοῦν ἀ ρίστο
καὶ τοῦ βγαζοῦν ζυγὸ τὸ ρακί.

Π. —

Δὲν μοῦ λῆς, βρέ Φασουλῆ,
τὸ νομικὴς προσβολή

ἂν σοῦ γράφουν ὅτι κάποιος κἀτι τι θὰ σοῦ χάρισθ
γιὰ νὰ σὲ καλοκαρδίση ;

Φ. — Τὸν κακὸ ψυχρὸ σου ἐλάρο...
χάρισέ μου καὶ θὰ 'ῶρε...
τροβαδοῦρος εὐμειοῦς
δλο σμπάρα θ' ἀμολάρω.

Χάρισέ μου μὲς 'στὴν ψόρα
καὶ 'στὴν τόση δυστυχία,
κι' ἂς τὸ γράψουν δλοὶ τώρα
μὲ τὰ πρὸ χοντρά στοιχία.

'Εγὼ, φίλε Περικλιτό, τὸ νομικὸ δυσφημῶν,
προσβολὴν μοῦ κι' ἀτίμιαν,
ποῦ κανένας δὲν εὐρίθη νὰ μοῦ πῆ καμμιὰν ἡμέρα :
ἀνὰ καὶ σὺ, βρέ μετ'ελθάνη, λίγο χῶμα, λίγη ξίρα,
γιὰ νὰ κτίσῃς μὲ φωλιὰ
κι' ἱκεὶ μίσα νὰ κόνιψῃς
μ' ὀλη σου τὴν σφαλιά
καὶ νὰ λείψῃ καθε σκίψια.

Τούτο μόνον θεωρεῖται δυσφημία κι' ἐντροπή
πῶς κανεὶς δὲν μοῦ χάριζει καὶ δὲ βλέπω προκοπή.
Τούτο μόνον μὲ πειραζει
καὶ μοῦ 'κόλλησε μαράζι
ποῦ δὲν 'βρίσκω ὁσηρτῆ
νὰ μοῦ δώσῃ κἀτι τι.

Κι' ἂν τὴν ξύλινη σου σκούφια καὶ τὸ ξύλινο κασκέτο
μοῦ χάρισῃς, Περικλιτό,
μὴ νομίζῃς καὶ μ' ἑκείνο
τὸ ραζιλικο πεσκέσι.
πῶς μικρότερος θὰ γίνω
καὶ τόνουρ μοῦ θὰ πίσῃ.

Κάτω τὸ κεφάλι γέρνω
κι' ὅ, τι κι' ἂν μοῦ δώσῃς πέρνω.
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ μὲ τίποτα προσβολή.

Γιὰ δωρεῶν ζητήματα τοιούτων ἔχω φρόνημα
καὶ κάνω πάντα φρόνημα,
πλὴν ἐπειδὴ τὴν σήμερον μὲς 'στὴν κατάγωα ρέθουν
ὄσοι τολμοῦν τὰς δωρεὰς νὰ τὰς ὀημοσιεύουν,
γι' αὐτὸ νομικῶς σήμερον 'στὴν προσφιλεὶ πατρίδα,
ποῦ πλημμυρεὶ χρῆσις,
νὰ γίνωνται χάρισματα χωρὶς σ' ἐσημερίδα
νὰ γράφονται ποσῶς.

Π. — Πούναι τὰ χάρισματα τῶν καιρῶν τῶν πρώτων ;
ποῦ καὶ τὰ δωρήματα Σταύρου τοῦ Μπουλίχη ;
τότε, φίλε Φασουλῆ, μὲ πομπὴν καὶ κρότον
φανερὰ τὸ 'χάριζες καθὲ σου τσιφλίκι,
καὶ γι' αὐταῖς τῆς δωρεαῖς ὅπως εἶδα κι' εἶδες
ἔγραφαν διάφορα 'στῆς ἐφημερίδας.

Τώρα μόλις ἔγραψες πῶς διανοήθη
κάποιος εἰς τοὺς Πρίγκηπας δωρεῶν νὰ δώσῃ,
βλέπεις μίαν ἐξαφιν 'στῆς Ἀύλης τὰ πλήθη
κι' ὁ καθεὶς σηκόνεται μίσα νὰ σὲ χῶσῃ.

Φ.—Τότε το Βασίλειο 'πήγαινε ρωλόγι,
ὅμως τώρα ὠγαμός, φυλακὴ μέραι,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, μίσα 'στὸ κατώγι
πῶν καὶ τὸν Ἠγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη.

'Πίσω του Καλόγεροι μὴ τὰ συναζάρη
τρῶνε κι' αἰγιστάραχα, τρῶνε καὶ χαθάρια,
τρῶνε γιὰ τὴν δριεῖ κι' εἰκοσι λουκάνικα...
βάλλτε μίσα 'γγύρορα καὶ τὰ φαρδομάνικα.

Μὴ τὴν καταδιώξει 'πῆραν πάλι φόρα,
μίσα κι' ὄλ' εἰ πρῶτοντες, μίσα κι' ἡ μαρίδα,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, φυλακίσουν τώρα
καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν Ἐφημερίδα.

Π.— 'Ἰσως νὰ τὴν πάθουν κι' ἄλλοι
μὲ τὸν Λαμπρο τὸν Μιχάλη.
Μίσα 'στοῦ Συγγροῦ τοῦς μπάλους τριγυροῦσες μιά φορά,
τώρα μίς 'στῆς φυλακαῖς του τριγυρίζεις, φουκαρά.
'Ὅπως ὁποῖα καὶ πάλι οἱ Συγγροῦ σ' ἐπῆγαν σπῆτι
γιὰ νὰ μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι μὲ τὴ μύτη
δοῖι γράφουν ἄρακι μέραι καὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Φ.— Βρέ κακὸ πὺ 'τῶχει πάθει !...
ὄν θὰ μείνῃς ὁ μισός...
τί μαντάτο θὰ τὸ μάθῃ
κι' ὁ μεγάλος «Παρνασσός» ;»

Σὺ μὴν ἄρα νὰ τοῦ λείψῃς
μια σάχλα θὰ γενῆ,
καὶ κατῆρα καὶ θλίψῃς
θὰ δεσπόζῃ σκοτεινὴ.

Σὶ κυττάζω καὶ σιγῶ
καὶ στουπτεῖ τὸ μαλὸ μου,
μὰ θυμῆσου πῶς κι' ἰγῶ
'τραβηξά τὸν ὀραβολὸ μου.

Π.— Πάμε λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
μήπως κατὰ δianoian κανίνα δυσφημῆσης,
κράζει συγγνώμην, Δέσποτα, καὶ ζήτησε μετάνοιαν
μὲ πόνον περισσόν,
κι' ὄν ἕκαστος τὴν σήμερον ἔχει κατὰ δianoian
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Καὶ τώρα, παλαβὴ,
μολῶν ἰδῶ λαβὴ
γιὰ ὄρα καὶ οὐ
τρεις φάπαι καὶ μισθ.

Μιά μεγάλη βαρκαρόλα
κι' ἔγια λέσσα κι' ἔγια μόλα.

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου .. πάει πάει 'στὸ καλὸ,
ἀλλὰ μὴ παρακαλῶ
μὰς ἀφήσῃ τόσο χρόνο
'στὸ σεκλέτι καὶ 'στὸν πόνο.

Πρὶν τὴν ἀδεία τελειώσῃ νὰ μὰς ἔλθῃ 'στὴν Ἀθήνα...
θὰ λουραῖουν ἕως τότε
κι' εἰ θερμὸ συμπαιτριώται,
καὶ ἂν πρῶτα θὰ βαρούμε τὰ βροχὰ καὶ τὰ κλαρίνα.

'Ἐως τότε πέρνει τίλος ἕνα κι' ἄλλο νταβατοῦρι,
ποῦ γενεὴ μίς 'στὴν ψυχὴ μας μιά μεγάλη στενοχώρια,
καὶ τοῦ Κόκκορη τὸ κάθο μὲ τὸν Ναυαρχο Σαχτούρη,
καὶ μονάχα θὰ φωνάζουν τοῦ Ναυσταβῆμου τὰ κοκόρια.

Μόλις τρεῖς πέρασουν μῆνες ἰδῶ πέρα νὰ γυρίσῃ
πρὶν τὸ ὄλογο Ναυτικὸ μας μιά γιὰ πάντα ξεκληρίσῃ.

Νέλληθ ὄχιως παρακάλλια
μὲς 'οἱ κύματ' ἀφροβόλα,
καὶ τὰ τωρινὰ τὰ γαλίνα
θὰ πέρασουν ὅπως ὄλα.

Δὲν θὰ λήθῃ κάθε κούκος
γιὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐλείας,
καὶ ὄν ὄχηρ κι' ὁ Κουτσούκος
Τσαμαδοῦ καταγγελλίας.

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου... 'στὸ καλὸ καὶ τώρα σῦρε,
ἔιχας καὶ τοὺς κουμπάρους, ποῦ τὸ σχέδιο τοῦς πῆρε.

Παίει 'στὸν Παπποῦ νὰ μείνῃ
μ' ἐνὸς χρόνου ξηνοιασῆ,
καὶ τὸν Στόλο τὸν ἀρίνι
σὲ μὴν ἄκρ' ἀπειλοιασῆ.

Πλὴν εἰς ὅσους ἐρωτήσουν γιὰ τὸν Στόλο μας μὲ ζῆλο
νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τὴ Σκιαθὸ, νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τὴ Μήλο,
νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τορπίλαις, ποῦ ἔβραθῆκαν ἀδειαναίς,
κι' ἀναφεῖ μὲ συζητήσεῖς κάθε πρῶτος καφρανεῖς.

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα,
ποῦ φουσούσαν σοροκαδῆς καὶ μὰς ἔκαναν χαλάστρα,
κι' ἔτσι 'πῆγε τοῦ κακοῦ
τόσο πατιρντὶ τειροῦτη,
καὶ τὰ γκράτ τοῦ Ναυτικοῦ
ἔιχαν κυνηγιῶ μπαροῦτι.

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ
καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦς λουπῆς,
ποῦ καθίνας μας τοὺς ξέρεῖ,
νὰ σαστίσῃ κι' ὁ Παπποῦς.

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου πικραμένο γιὰ τὰ ξέν...
σταματῶ 'στὸ περιγιάλι μὲ τὰ μάτμα βουρκομῆνα,
καὶ κυττάζω μὲ βαρκοῦλα, ποῦ πετῆ μὲς 'στὸ γιάλο...
φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου... Πρίγκηπά μας 'στὸ καλὸ.

Ὁ Σουλτάνος ὁ πολὺς
κι' ὁ ζουτζεζ ὁ Φαδουλῆς.

Φ.— Μερχαμετλού καὶ σεφκατλού, σὲ χαϊρετῶ, Γαζῆ,
καὶ πῶς ἰδέρμη, Πατισῶ, ἀγκλακλανιζί,
κοντολογῆς, Σουλτάν Χαμίτ, ποντάρηχ σου φιλω,
τίλειος κούβινα ; 'μίλησα... ντὲν τίλεις ; ντὲν 'μιλω.
'Ὅ, τι μοῦ πῆς μπάς εὐστουνέ, κεραλί μου τὰ κλίνω,